

отъ плодороденъ животъ. Тя изгледаше като градина, огранена съ горъ вмѣсто съ решеткѣ. Тукъ тамъ ся пустилы по неѣ лѣсове и дѣбравы, тукъ тамъ ся шаренѣяхъ пѣстры килимы отъ цвѣтны лѣгове, тукъ тамъ ся чернѣяхъ бразды по угарены нивія, тукъ тамъ ся бѣлѣяхъ купове отъ селскы кѣщи, а на-близу до пѣтя лѣщѣяше ся позлатена звѣнарница (камбанарія) черковна. Изгледа-тъ бѣше такъвъ, щото чловѣкъ неволно ся запира, да го погледа повечко, да му ся понарадва, да ся понаслади на него. Наши-ти пѣтници сѣднахъ надъ пѣтя, свалихъ торбы-ты отъ рамена-та си, оставихъ тоягы-ты и зашнѣхъ ся да разглядвать.

— Какъ да го избавимъ! продума Ясень. Петръ сниши рамена и слѣдъ малко рѣче:

— Та у тебъ никаква друга мысль нѣма мѣсто! Не о-сждамъ ѣ. Нѣ, брате, само мя послушай. Кога-то чловѣкъ збіе всичкы-ты си силы само въ еднѣ мысль, може да дойде до тамъ, щото и запнѣтый-тъ умъ да пукне, като струна на гуслѣ, па послѣ остая заблужденіе. Защо да не е и у двама ны еднакво тая мысль! Да обычямы отечество-то си, да жялимъ за нѣгово-то състояніе и да търсимъ средство за спасеніе. Да обычямы отечество-то, да ся наслаждаваме съ нѣговж-тѣ красотѣ и да ся радваме на живѣта си. Мѣдрий-тъ умѣе да ся ползува отъ всякой случай—себе си да докарва спорядъ обстоятелства-та и обстоятелства-та споредъ себе. Смысли ся, че между обстоятелства-та има и такыя, съ кои-то не можемъ да ся боримъ. Ты видѣ тамъ, гдѣ-то потеци-ти падахъ отъ планинж-тѣ, па съ шумъ ся разбивахъ о стѣны-ты. Може ли разуменъ чловѣкъ да помисли, че тія потоци могътъ да потекътъ отъ устне-то камъ своя изворъ? Па и да бы помислилъ, кога-то бы изопнѣлъ всичкы-ты си силы да извърши такъвъ пѣтъ, трѣбвало бы най-послѣ да падне, като изгуби всичкы-ты си силы.